

89-річний львів'янин вижив після того, як три дні провів у лісі

Іван Ільчишин вийшов із дому ще у суботу, 30 травня, приблизно о 12:30. Рідним сказав, що поїде в село Воля-Добростанська, що у Яворівському районі. Правоохоронці виявили його в лісі. У чоловіка паралізувало ноги, повідомляє Zaxid.net. Дідуса госпіталізували. Він узагалі не може рухати лівою ногою. Права функціонує частково. Ймовірно, у нього стався інсульт, однак остаточного діагнозу лікарі поки не кажуть.

17

до стількох мільярдів гривень очікує отримати цього року Міністерство фінансів України від приватизації держпідприємств. Про це заявила міністр фінансів Наталя Ярецько.

Українець намагався вивезти до Польщі 10 кг бурштину

2 червня українець, прямуючи до Польщі у приватну поїздку через пункт пропуску «Угринів» Львівської митниці ДФС, намагався вивезти близько 10 кг бурштину. Чоловік перетинав кордон на Renault Trafic, вибравши смугу спрощеного митного контролю «зелений коридор», інформує прес-служба ГУ ДФС у Львівській області. Під час огляду автомобіля виявили необроблене каміння різної геометричної форми, жовто-коричневого кольору, загальною вагою 10 кг, яке було в чотирьох резервуарах для палива (каністрах).

5

Відомості.info

№21 (763)

4 - 10 червня 2015 року

http://www.vidomosti.info/

Реґіон

Що шукають «чорні» археологи у лісовій зоні поблизу залізниці?

або Польський слід у житті Дубечного

Бавлячись у дитинстві в лісі поблизу шишокосушарки, що розташована біля залізниці та належить Дубечненському лісництву, ми наткнулись якось на купу цегли, довкола якої вже почала розростатися молода соснина, і коли запитали у бабусі, чий будинок стояв на цьому місці, то були дуже здивовані, що за часів панської Польщі тут височів костел. Почута новина розпалала цікавість, і ми почали ретельно шукати поміж рештками колишньої будови бодай щось на підтвердження цієї версії, однак якщо там і zostавались якісь обрядові речі, то їх віднайшли задовго до наших дитячих «експедицій».

Відтоді минули десятки років. Повернувшись до історії старовинного костелу мене спонукали розповіді місцевих мешканців, котрі упродовж останніх років усе частіше помічають на місці, про яке йдеться, незнайомих чоловіків із металопшукачами в руках. Здогадалися, хто це, неважко, хочеться лише сподіватися, що й «чорним» археологам, як колись нам, доля не усміхнеться і до своїх колекцій вони не додадуть ні старовинної монети, ні хрестика.

Історія села розповідає, що перша церква в Дубечному була споруджена ще в шістнадцятому столітті, однак той храм пішов під воду, де нині розташоване озеро Міщане, яке в нас називають безоднім. У 1762 році у населеному пункті з'явився дерев'яний храм греко-католицького обряду, який простояв до 1900-го, тоді його продали в Поступель. І лише через два роки в селі було збудовано Свято-Покровську церкву, що зберігається й донині. Її привезли готовою і лише склали.

Події довкола церкви у 1927 році призвели до того, що православні були змушені використовувати для богослужіння не храм, а звичайну сільську хату. А трапилося це через місцевого дядька, переведеного за різні провини в іншу парафію. Він не захотів коритися наказові, бо вважав, що дубечненська — багатша, зבלамував люд і розділив його на дві ворожі течії. Задрюманені прихожани з помсти передали свою рідну церкву уніатам. Потім, як схаменилися, було вже пізно.

Очевидно, саме в цей час у селі поблизу лісництва і з'явився костел. — Був він невеличким, дерев'яним, із дощок, і лише фундамент — із каменю та цегли, — згадує один із дубечненських старожилів Борис Борисюк. — Я добре пам'ятаю, як у 1937–1939 роках кілька разів на рік нас водили на екскурсію в костел полячка-вчителька. Таким чином католики прагнули схилити українців до своєї віри. Все в костелі нагадувало наш храм, і особливо різниці між ними ми, діти, не помічали. Служив у костелі той же ксьондз, що й у греко-католицькому храмі.

Борис Павлович розповідає, що на той час у селі проживало чимало поляків. Будь-які грошові посади

обіймали, звичайно, ж саме вони. Усі вчителі були поляками, а ще — дорожній майстер, слюсар та бригадир на залізниці, начальник поштового відділення. Стрілочником працював поляк на прізвище Фіц. Неподалік Теклі було лісництво, яке очолював Радзевич, йому підпорядкувались лісники-поляки Холява, Словін. Надлісничим Кримненського лісництва призначили Бородзіна. Леонтій Торбінський працював штатним працівником на залізниці, решту спеціалістів за таким фахом наймали при потребі час від часу.

— Та найпомітнішою фігурою, звичайно, виступав власник Дубечненського лісопилного заводу Жуковський, його син Анатолій був моїм однокласником, — продовжує Борис Борисюк. — У 1939 році, коли в Західну Україну прийшла радянська влада, він із сім'єю втік до Польщі. А щойно німці окупували Дубечне, повернувся назад і знову очолив завод. Вузькоколійкою підвозили пиломатеріали від заводу до залізниці, а звідти — вже за призначенням. На заводі працювало кілька десятків людей. Мав Жуковський і свого механіка, теж поляка. Окрім того, що на заводі різали ліс, був тут невеликий млин, можна було здерти зерно на крупу. Не відмовляли й українцям. Здебільшого жили без конфліктів, мирно.

Старожил розповідає про те, як поблизу костелу кілька разів на рік поляки облаштували танцювальний майданчик. Просто в лісі вони обтягували стрічкою невелику зелену ділянку. Запрошували духовий оркестр. На танці міг потрапити будь-хто, в кого у кишені дзенькали гроші.

— Дехто із дядьків випробовував себе в ролі пана, — каже Борис Павлович. — А було це так: обслуговувати окаяні двох

хлопчиків, які за бажанням учасника дійства підносили гостям на замовлення куплені в крамарів, що реалізовували поруч із танцмайданчиком свої товари, цукерки, печиво тощо. А раз тобі підносять, то ти вже на якусь мить є паном. А дійство закінчується — і, як у казці про Попелюшку, перетворюєшся в холопа.

Розповідаючи про життя за Польщі, мій співрозмовник згадує про сад, який належав ксьондзу і куди їх, дітей, теж водили на екскурсії.

— Де ще могли ми побачити таку розкіш?! — каже Борис Борисюк. — Наші батьки і діди вирощували тоді лише липу, в'яз, щоб із них плести столи, а не яблуні та вишні, з яких, вважали, зиску ніякого. А на вулиці якщо й росла якась груша-дичка, то, щойно на ній достигали плоди, їх обривали і розділяли між хатами. Панські ж груші вирощувало лише кілька сімей: мій однофамілець Борисюк, Максимуки та Довгалі.

— До якого року був у Дубечному костел? — повертаюся до нашої розмови.

— У 1944-му, коли через село йшов німецький обоз, зав'язалася перестрілка з партизанами. Очевидно, саме в її результаті виникла пожежа, костел ніхто не гасив. Так від нього й залишилася лише купка золи та цегли.

У селі навряд чи багато людей пам'ятає про костел, який, незважаючи на такі сумні події, увійшов у його історію. Щоби ближче її спізнати, знадобляться зусилля краєзнавців, а не «чорних» археологів. Хочеться, щоб саме вони взяли ініціативу в свої руки і, можливо, розкрили не одну таємницю дубечненського костелу.

Наталя ЛЕГКА,
Старовижівський район

На Волині майже 40% квартирних крадіжок розкривають

З початку року на території Волинської області зареєстровано у Журналах єдиного обліку заяв і повідомлень міськрайвідділів 431 квартирну крадіжку. Про це під час прес-конференції розповів начальник управління карного розшуку УМВС України у Волинській області Геннадій Єпіфанович.

— Коли починаємо розбиратися, з'ясовувати причини й обставини, то виявляється, що реальних кваліфікованих квартирних крадіжок із проникненням під час відсутності власників лише 220, — уточнює полковник міліції. — Є крадіжки, які скоюються професіоналами зі знаком «мінус», людьми, які купують, замовляють замки, розбирають і вчаться підбирати ключ. Є лазерний ключ, який багато хто з громадян вважає захищеним. Але це не так. Минулого року діяла група, яка орудувала підборами нових лазерних ключів. Це люди технічно грамотні, вони вчать створювати нам проблеми, а ми вчимося їх ловити. І, дякувати Богу, нам це вдається — цю групу вже затримали. Інший спосіб скоєння крадіжки більш простий і найбільш поширений — коли злочинці ламають у старих замках серцевину і таким чином проникають у помешкання. І третій — віджим пластику на вікнах перших поверхів.

В основному крадіжки скоюються, за словами міліціонера, коли господарів немає вдома. Геннадій Єпіфанович відзначає байдужість наших громадян, бо часто буває, що мешканці чують, що до їхніх сусідів, коли тих немає вдома, хтось прийшов, якийсь брязкіт у квартирі, однак у міліцію вони не звертаються. Мовляв, не

моє це діло.

— Повністю запобігти крадіжкам ми не в змозі, — зауважує полковник міліції. — Але на сьогодні вдається розкрити майже 40% крадіжок, тоді як в Україні в середньому лише 11%, а в місті Києві — 6%.

Геннадій Єпіфанович нагадує кілька важливих моментів, які уберуть себе від крадів. У першу чергу не розголошувати того, що ви збираєтесь їхати у відпустку на кілька днів і вдома не буде нікого. По-друге, не залишати ключ під килимком біля входних дверей. А також варто закривати вікна на перших поверхах, хоч для багатьох це й виглядає неестетично.

Перевіряєм способом вбегретти квартири від проникнення сторонніх осіб, на переконання полковника, є організація у під'їзді роботи консьєржки, яка буде відсівати підозрілих візитерів.

Також, радить міліціонер, якщо є можливість, ставити сигналізацію. Як повідомив начальник відділу Державної служби охорони при УМВС України у Волинській області Андрій Манько, мінімальний комплект охоронної сигналізації для однокімнатної квартири вартує від п'яти до шести тисяч гривень, а помісячна абонплата — від 130 грн на квартиру і 180 грн — на будинок.

Також Андрій Манько нагадав ще про одну важливу послугу — «Тривожна кнопка», після натискання на яку відразу приїжджає наряд затримання. Він наголошує громадянам, що у Державній службі охорони діє контактний-інформаційний центр, де нададуть усім охочим повний спектр необхідної інформації щодо охорони їхнього майна.

Олена СТЕПАНЧЕНКО

Геннадій Єпіфанович та Андрій Манько

ПОГОДА

У західних областях 4 червня прогнозують ясну погоду, без опадів. Температура вночі +13...+15°C, вдень +24...+26°C. 5 червня буде сонячно і сухо. Вночі +11...+13°C, удень +23...+25°C. 6 червня сонячно, переважно без опадів. Температура вночі +10...+12°C, вдень +25...+27°C.

У північних регіонах 4 червня очікується невелика хмарність, можливий дощ. Температура вночі +14...+16°C, вдень +26...+28°C. 5 червня ясно, без опадів. Уночі +15...+17°C, вдень +24...+27°C. 6 червня синоптики прогнозують сонячну суху погоду. Нічна температура +10...+12°C, денна ста новитиме +24...+26°C.

У Києві 4 червня хмарно, можлива гроза. Нічна температура +15...+17°C, денна +26...+28°C.

5 червня буде сонячно і сухо. Вночі +16...+18°C, вдень +24...+26°C. 6 червня ясно, без опадів. Температура вночі +11...+13°C, вдень +25...+27°C.

У східних регіонах 4 червня ясна суха погода. Вночі +15...+17°C, вдень +29...+31°C. 5 червня мінлива хмарність, можливі грози. Вночі +14...+16°C, вдень +25...+27°C. 6 червня сонячно, переважно без опадів. Уночі +10...+12°C, вдень +23...+25°C.

У південних областях 4 червня прогнозують сонячну суху погоду. Вночі +16...+18°C, вдень +29...+31°C. 5 червня буде невелика хмарність, можливий дощ. Уночі +15...+17°C, вдень +25...+27°C. 6 червня очікується ясна суха погода. Нічна температура +16...+18°C, денна +24...+26°C.

Луцьк став лідером серед міст України, де найкраще піклуються про важкохворих

Депутати Луцької міської ради під час сесії, яка відбулася 28 травня, прийняли важливе рішення, що допоможе людям, яких уже не можна вилікувати. Відтепер у місті якісно надаватимуть підтримку паліативним хворим.

На розгляд обранців громади виносилося питання про Програму паліативної допомоги у Луцьку на 2015–2020 роки. Нагадаємо, що однією з найбільш вразливих категорій є паліативні хворі — пацієнти

всіх вікових груп, які страждають на важкі захворювання, що прогресують, у термінальній стадії або з обмеженим прогнозом життя, які не можуть бути вилікувані сучасними й доступними методами та засобами і супроводжуються вираженим хронічним больовим синдромом, тяжкими розладами функцій органів та систем, потребують кваліфікованої медичної допомоги та догляду, психологічної, соціальної, духовної та моральної підтримки.

Та якщо людину не можна вилікувати, це не значить, що їй не можна допомогти. Раніше в нашій державі цим хворим не надавали потрібної уваги. Однак наближення до європейських стандартів сприяє і розвитку паліативної галузі. Уже кілька міських рад прийняли програми розвитку паліативної допомоги. Нині це питання порушили й у Луцьку.

Депутат Ганна Кравчук акцентувала на тому, що ця Програма на часі, адже у Луцьку є «хоспіс», але це

— обласний госпіталь, та й розрахований він лише на 30 ліжок.

Депутати міськради мали шанс увійти в історію та підтримати Програму розвитку паліативної допомоги у м. Луцьку на 2015–2020 роки, і вони його використали. Обласний центр став лідером серед міст України, адже такий документ має лише кілька міських рад.

Окрім того, Програма — це не лише слова на папері, а реальна допомога людям, яких уже неможливо

вилікувати.

Благодійний фонд «Стопрак» буде співфінансувати заходи, які передбачені, й уже незабаром у Луцьку працюватимуть перші виїзні бригади.

Варто зауважити, що напередодні сесії у стінах Луцьккради фонд «Стопрак» організував виставку фотографій «Життя без болю». Під час першого пленарного засідання вдалося зібрати 1904 гривні, які підуть на потреби дітей, що хворіють на рак.